

τὸ ἀκάματον τῆς συγγνώμης μου, δὲν ἐλάμβανε διόλου τὸν κόπον νὰ μὲ τὰς κρύπτῃ ὁσάκις δὲ τὸν ἐπετίμων διὰ τὸ ἀνάλητον αὐτῆς τῆς φανερολογίας του, μ' ἐνθούμιζε τὴν ἀνοχήν μου πλησίον τῆς πριγκηπίσσης Ζαγγαρόλης, καὶ μὲ ἡρώτα ἂν ἦδη ἐξηγτηθῇ ἡ μακροθυμία μου. Τοιοῦτοτρόπως τὸ παρελθὸν μὲ κατεδίκαζεν εἰς τὴν ὑπομονὴν καὶ τὴν λύπην. Τὸ ἀδικώτερον εἰς τὴν διαγωγὴν τοῦ Λεῶνι εἶναι τοῦτο· ἐφαίνετο πιστεύων ὅτι ὤφειλα νὰ στέργω αὐτὰς ὅλας τὰς θυσίας χωρὶς νὰ πάσχω, καὶ ὅτι ἡ γυναῖκα εἴμπορεῖ νὰ λάβῃ τὴν ἑξίν τοῦ νὰ ὑπερνικᾷ τὴν ζηλοτυπίαν τῆς.

Ἐλαβα ἐπιστολὴν τῆς μητρός μου, μαθούσης τέλος πάντων διὰ τοῦ Ἑρριέτου τὰ κατ' ἐμέ. Ἐνῶ ἐτοιμαζέτο νὰ ἔλθῃ πρὸς ἀναζήτησίν μου, ἔπεσε βαρέως ἀσθενής. Καὶ μὲ παρεκάλει λοιπὸν νὰ πάγω νὰ τὴν περιποιηθῶ εἰς τὴν νόσον τῆς, ὑποσχομένη ὅτι θὰ μ' ἐδέχετο χωρὶς νὰ μὲ ὀνειδίσῃ, μάλιστα δὲ εὐγνωμονούσα. Ἡ ἐπιστολὴ ἐκείνη ὑπῆρχε πρὸς ἐμὲ φιλοστοργωτάτη καὶ γλυκυτάτη· τὴν κατέβρεξα ἀπὸ δάκρυα· ἀλλὰ μ' ἐφαίνετο καὶ ἀκουσίως μου ὅπως ἀνάρμοστος ἀπὸ μητρὸς πρὸς θυγατέρα· αἱ ἐκφράσεις τῆς ἐνεφαίναν τόσην τρυφερότητα καὶ ταπεινώσιν, ὥστε κατήντων ἀνοίκειοι. Ὀλην μου τὴν ιδεάν νὰ εἰπῶ; ἐκεῖνο δὲν ἦτο πλέον συγχώρησις γενναίας μητρός, ἀλλὰ πρὸς-κλησις γυναικὸς ἀνιωμένης καὶ ἀρρώστου. Ἀνεχώρησα παρευθὺς καὶ τὴν ἡύρα εἰς τὰ λοιπὰ. Μ' ἔδωκε τὴν εὐχὴν τῆς, μ' ἐσυγχώρησε, καὶ ἐξέπνευσεν εἰς τὰς ἀγκάλας μου συστήνουσά με νὰ εἰπῶ νὰ τὴν θάψουν μὲ μίαν κάποιαν ἐσθῆτα, τὴν ὁποίαν ἡγάπα πολὺ.

Ἐπεταί συνέχεια.

ΟΛΙΒΙΕΡΟΣ Ο ΝΟΘΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΕΡΝΕΣΤ ΔΥΒΡΕΥΙΛ

Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον.

— Δὲν εἶπον τοῦτο, Μεγαλειοτάτη! ἀνέκραξεν ὁ νέος, τὸν ὁποῖον ἡ λύπη τῆς δυστυχοῦς ταύτης γυναικὸς ἤρξατο κάπως νὰ συγκινῇ.

Ἡ Ἰσαβέλλα ἤγειρε τὴν κεφαλὴν καὶ προσηλοῦσα ἐπὶ τοῦ νέου τὴν πλήρως δακρύων βλέμμα τῆς.

— Εἶνε δυνατόν;... ἀνέκραξε πλήρως χαρᾶς, ἀφιεροῖς λοιπὸν εἰς τὴν βασιλίσσαν σου τὸν γενναῖον βραχίονά σου καὶ τὸ ξιφὸς σου; Ἡ καρδιά αὐτῆς, τῆς ὁποίας ἐμάντευσα τὰ εὐγενῆ αἰσθητά, ἀφιερῶται ἐξ ὁλοκλήρου εἰς ἐμέ; Ὅθι μὲ ἀγαπήσῃ ἄνευ συμφέροντος, ἄνευ οὐδεμιᾶς ὀπισθοβουλίας;... Ὅθι ἔχω εἰς πᾶσαν περιστάσιν, ἓνα φίλον... ἓνα ἀδελφόν;... Ἀχ! βλέπεις, Ὀλιβιέρ; δὲν εἰμαι κακὴ, ὅπως μὲ λέγουσιν οἱ ἐχθροί μου... Αἰσθάνομαι κατ' αὐτὴν τὴν στιγμὴν χαρὰν ἀνεκλάλητον ἐν ἐμοὶ καὶ ἡ ψυχὴ μου ὑψοῦται εἰς τὸν οὐρανόν, ἵνα εὐχαριστήσῃ τὸν Θεὸν διὰ τὴν εὐτυχίαν, τὴν ὁποίαν σήμερον ἠδόκησε νὰ μοι παρασχηθῇ!...

Καί, ὡς εἶ θέλουσα νὰ ἐπισημοποιήσῃ τοὺς λόγους τῆς, ἐξέτεινε πρὸς τὸν οὐρανὸν τὰς χεῖράς τῆς καὶ ἐγονυπέτησεν ἐνώπιον τοῦ Ὀλιβιέρου, ἀφήσασα ἐπίτηδες νὰ φαίνωνται τὰ ἀλαβαστρίνα στήθη τῆς καὶ οἱ ἡμίγυμνοι κατὰλευκοὶ βραχίονές τῆς.

Ὁ Ὀλιβιέρ; ἡγέρθη ἀποτόμως· ὅπως δὲ ἀποφύγῃ τὸν πειρασμόν, ἔκλεισε τοὺς ὀφθαλμούς· πρὸ τοιοῦτου ἀσέμνου θεάματος καὶ τῷ ἐφάνη ὅτι εἶδεν ἐνώπιόν του τὴν ἀγνὴν τῆς Ζολάνδης εἰκόνα, ἐπαναγαγοῦσαν αὐτὸν εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ καθήκοντος.

— Μόλις ἡ εὐχὴ μου πραγματοποιήθη, Μεγαλειοτάτη, ὑπέλαβε σταθερῶς, σὰς ὑπόσχομαι ὅτι ὁ βραχίον μου καὶ τὸ ξιφὸς μου ἀνήκουσιν εἰς ὑμᾶς, ὅπως τιμωρήσωσι τοὺς ἐχθροὺς ὑμῶν καὶ τῆς προσφίλους Γαλλίας. Σὰς δίδω τὸν λόγον μου!

Ἡ Ἰσαβέλλα ἠνόνησε πάραυτα ὅτι ὁ θρίαμβος δὲν ὑπῆρχεν εἰς ἐτὶ ἐντελής.

Ὅθεν ἐν ἀκαρεῖ ἡγέρθη καὶ διευθυνθεῖσα πρὸς τὴν τράπεζαν, ἐφ' ἧς ἦσαν παρατεθειμένα πολυποικίλα φαγητά, γλυκίσματα καὶ διάφορα ἄλλα, ἔλαβε χρυσοῦν ποτήριον, ὅπερ πληρώσασα ἐπιζάνθου οἶνου, προσέφερεν εἰς τὸν Ὀλιβιέρ.

— Κύριε Ὀλιβιέρ, ὑπάρχει συνήθεια εἰς τὴν πατρίδα μου, καθ' ἣν, ὅταν δύο ἄτομα συνδέωνται διὰ φιλίας, ἕκαστον ἐξ αὐτῶν ὀφείλει νὰ κενώσῃ ποτήριον πλήρες οἶνου εἰς τιμὴν τοῦ ἀρρήκτου τούτου δεσμοῦ, ὃν μόνος ὁ θάνατος θὰ διαλύσῃ. Λοιπὸν, ἰδοὺ τὸ ποτήριόν σου.

Ὁ Ὀλιβιέρ; ἔλαβε τὸ ποτήριον διὰ τρεμούσης χεῖρός.

— Ἰδοὺ καὶ τὸ ἰδικόν μου, προσέθηκεν ἡ βασιλίσσα, πληρώσασα δεύτερον ποτήριον. Προπίνω ὑπὲρ τῆς φιλίας μας, Ὀλιβιέρ!... Εἴθε νὰ ᾔνε ἀθάνατος, ὅπως ὁ οἶνος οὗτος!...

Καί, συνειθισμένη οὖσα εἰς τοιαῦτα ὄργια, ἡ Ἰσαβέλλα ἐκένωσε μέχρι πυθμένος τὸ ποτήριον.

Ὁ Ὀλιβιέρ; ἐμμήθη τὸ παραδειγματῆς· ἀλλὰ, μόλις κενώσας αὐτό, ἡσθάνθη φλόγας κατακαίουσας τὰ σπλάγγνα του.

Ἡ βασιλίσσα ἔλαβεν αὐτὸν ἐκ τῆς χειρὸς καὶ τῷ ἔνευσε νὰ καθήσῃ πλησίον τῆς.

— Ἡδὴ, ὅτε ἐγενόμεθα φίλοι, ἀγαπητὲ Ὀλιβιέρ, εἶπεν, ἅς ὀμιλήσωμεν εἰλικρινῶς... καὶ ἐμπιστευθῇ εἰς ἐμὲ τὰ βέλαντά σου. Διηγῆθητί μου τὰς περὶ τοῦ μέλλοντος ἐλπίδας σου καὶ τὰς περὶ τοῦ παρόντος ἀνησυχίας σου... Δὲν θέλω νὰ μοι ὀμιλήσῃς περὶ τῶν ἐρώτων σου, διότι τὴν πρώτην φοράν, καθ' ἣν σὲ εἶδον, μ' ἐβεβαίωσες ὅτι ἡ καρδιά σου εἶνε ἐλευθέρη.

— Τότε σὰς ἔλεγον τὴν ἀλήθειαν, Μεγαλειοτάτη... ἀλλὰ κατόπιν...

— Κατόπιν ἡρώτησεν ἡ βασιλίσσα ἐπιχαρίτως μειδιῶσα.

— Κατόπιν; ὑπεσχέθη αὐτὴν, Μεγαλειοτάτη.

— Εἶνε ὑποσχέσεις αὗται, Ὀλιβιέρ, εἰς τὰς ὁποίας δὲν δύναται εὐκόλως νὰ ἐμπιστευθῇ γυνὴ τις. Οἱ νέοι τῆς ἡλικίας

σου δὲν ἀγαπῶσι τὴν γυναῖκα, ἀλλὰ τὸν ἔρωτα.

— Μὲ κρίνετε κακῶς, Μεγαλειοτάτη. Ὅταν ἀπαξ ὀρκισθῶ, ὀρκισθὴν διὰ παντός.

— Ἐστῶ, τὸ θέλω καὶ ἐγώ, ὠραῖέ μου φίλε, νὰ ᾔσῃ αἰσθηματίας... τόσῳ τὸ καλλίτερον δι' ἐκείνην, τὴν ὁποίαν ἐξελεξέαι... Ἀλλὰ ποία νὰ ᾔνε ἄρα γε αὕτη; μήπως εἶνε πριγκηπίσσα;... δούκισσα;... ἡ μεγάλη τις πλουσία κυρία;... Τίς οἶδεν; Εἶνε ἄρα γε ἀξία τοῦ ἔρωτος ἐνὸς γενναίου καὶ εὐγενοῦς ἱππότου;

Ὁ Ὀλιβιέρ; εἰσώπα, ἐνῶ ἡ Ἰσαβέλλα, προσηλωμένον ἔχουσα τὸ βλέμμα ἐπὶ τοῦ στόματος αὐτοῦ καὶ κρατοῦσα τὴν ἀναπνοὴν τῆς, ἀνέμενε τὴν ἀπάντησίν του μετὰ παλμῶν καρδίας.

— Ἐκείνη, τὴν ὁποίαν ἀγαπῶ, Μεγαλειοτάτη, εἶπεν ἐπὶ τέλους ὁ Ὀλιβιέρ; εἶνε νέη πτωχὴ καὶ ἀφανής, ὡς ἐγώ! Ὁ πατήρ τῆς εἶνε στρατιώτης, ὡς μοὶ εἶπεν. Ἀγαπῶμεθα ἀμοιβαίως, καὶ οὐδὲν δύναται νὰ μας χωρίσῃ ποτέ!

Ἄν κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ὁ Ὀλιβιέρ; παρετήρει μετὰ προσοχῆς τὸ πρόσωπον τῆς Ἰσαβέλλας, βεβαίως θὰ ἐνόμιζεν ὅτι ἡγγισεν ἡ ἐσχάτη του ὥρα.

Ὡχρά, ἡ μάλλον πελιδνὴ, τοὺς χαρακτῆρας τοῦ προσώπου τῆς ἔχουσα συνεσταλμένους καὶ τὸ βλέμμα πλήρες ὀργῆς, ἡ Ἰσαβέλλα ὁμοιάζε πρὸς μίαν τῶν ἀρχαίων ἐκείνων μαινᾶδων, αἵτινες ἐν ἀκαρεῖ κατεσπάραττον τὸν αὐθάδη ἐκείνον, ὅστις ἤρχετο νὰ διαταράξῃ τοὺς μυστηριώδεις διαλογισμούς των. Ἀπατηθεῖσα οἰκτρῶς εἰς τὰς ἐλπίδας τῆς καὶ τρωθεῖσα ἐν τῇ ὑπερηφανίᾳ τῆς, ἡ Ἰσαβέλλα οὐδὲν ἄλλο ἐσκέπτετο ἢ πῶς νὰ ἐκδικηθῇ τὸν ἄθλιον ἐκείνον νέον, ὅστις ἀναιδῶς περιεφρόνησεν αὐτὴν, τολμήσας νὰ ὀμιλήσῃ ἐνώπιόν τῆς περὶ ἄλλης γυναικός, καὶ ὁ ὁποῖος εἶδεν ἐνώπιόν του τὴν βασιλίσσαν τῆς Γαλλίας ἡμίγυμνον, χωρὶς νὰ συγκινηθῇ, χωρὶς νὰ αἰσθανθῇ οὐδὲ τὸν ἐλάχιστον παλμόν τῆς καρδίας!... Τοῦτο ἦτο ἀνυπόφορον!...

Οὐχ ἦττον, καταβαλοῦσα πᾶσαν προσπάθειαν, ἡ πανοῦργος βασιλίσσα διέμεινεν ἀτάραχος.

Ἐπρεπε νὰ μάθῃ τὸ ὄνομα τῆς γυναικός, τὴν ὁποίαν ἡγάπα ὁ Ὀλιβιέρ.

— Τῇ ἀληθείᾳ, εἶπε μετὰ φωνῆς γαληνιαίας, ἐν ἣ δυσκόλως ἐδύνάτο τις νὰ διακρίνῃ τὴν θύελλαν, ἥτις πρὸ ὀλίγου εἶχεν ἐκραγῇ ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς, τῇ ἀληθείᾳ, Ὀλιβιέρ, πρέπει νὰ μοι ἀνοίξῃς ὁλόκληρον τὴν καρδίαν σου!... τοσοῦτῳ μάλλον, καθόσον οἱ νεανικοὶ ἔρωτες περιστοιχίζονται σχεδὸν πάντοτε ὑπὸ ἀπείρων δυσκολιών, αἵτινες, ὅπως ὑπερπηδήσῃ τις αὐτάς, ἀπαιτοῦσι τὴν βοήθειαν εἰλικρινοῦς τινος φίλης, ὡς ἐγώ.

— Πῶς! Μεγαλειοτάτη, ἀνέκραξε μετὰ χαρᾶς ὁ Ὀλιβιέρ; ἂν ἦτο δυνατόν;... Ὅθι συγκατετίθεσθε;...

— Καὶ διατὶ ὄχι;... Μήπως δὲν εἴμεθα ὑποχρεωμένοι οἱ ἄνθρωποι νὰ βοηθῶμεν ἀλλήλους;

— Βεβαίως, Μεγαλειοτάτη... 'Αλλά θά καταδεχθῇ ἄραγε ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης νὰ τείνη χεῖρα ἀρωγὸν εἰς ἐμὲ τὸν ταπεινὸν καὶ ἄσημον νέον;...

— Τὸ εἶπον ἤδη, Ὀλιβιέρε... δὲν δύναμαι ν' ἀναγείρω τὸν λόγον μου.

— Τότε, ἀφοῦ φαίνεσθε τόσο ἀγαθὴ, σὰς ὁμολογῶ ἀπροκαλύπτως ὅτι πιθανὸν νὰ λάβω ἀνάγκην τῆς βοηθείας σας...

— Ἀληθῶς;...

— Φεῦ!... ἐκείνη, τὴν ὁποίαν ἀγαπῶ, περικυκλοῦται, ὡς φαίνεται, ὑπὸ ἐχθρῶν, οἵτινες ἀπειλοῦσιν αὐτήν...

— Ἀ!...

— Ἀλλ' ἡ εὐμενὴς προστασία σας δύναται νὰ μεταβάλλῃ τὸν ἤδη θλιβερόν καὶ πλήρη πικριῶν βίον τῆς εἰς βίον γλυκὺν καὶ γαλήνιον.

— ὦ! τὸ ἐλπίζω, Ὀλιβιέρε. Καί... πῶς ὀνομάζεται... ἡ νέα αὕτη;

— Ζολάνδη.

— Διαμένει ἐνταῦθα;

— Παραπλεύρως τῆς οἰκίας μου, Μεγαλειοτάτη... ὁδὸς Βιέδρης.

— Πολὺ καλὰ... θὰ πληροφηθῶ περὶ τῆς νέας ταύτης... θὰ μάθω ποία εἶνε... καὶ πόθεν κατάγεται... θ' ἀνακαλύψω τὴν πηγὴν τῶν δακρύων τῆς, καὶ σοὶ ὑπόσχομαι, πρὸς χάριν σου, νὰ διαφυλάξω αὐτὴν ἀπὸ πᾶσαν δυστυχίαν.

Ἡ Ἰσαβέλλα ἠγέρθη.

— Ἀχ! Μεγαλειοτάτη, εἶπεν ὁ Ὀλιβιέρος δακρύων, ἂν πράξῃτε τοῦτο, θὰ σὰς ἦμαι αἰωνίως εὐγνώμων...

— Εἶσαι ἀνόητος! εἶπεν ἡ Ἰσαβέλλα... Ἀφοῦ ἄπαξ σοὶ το ὥρισθην, δὲν πρέπει ν' ἀμφιβάλῃς, Ὀλιβιέρε!

Ὁ νέος ὑπεκλίνατο ἐδαφιαίως.

— Μὴ λησμονήσης, Ὀλιβιέρε, προσέθηκεν ἡ βασιλίσσα, εἰρωνικῶς μειδιῶσα, ὅτι, ἂν ποτε συμβῇ δυστύχημά τι, εἴτε εἰς σέ, εἴτε εἰς ἐκείνην, τὴν ὁποίαν... ἀγαπᾷς, σὲ περιμένω εἰς τὸ Λουβρὸν... Θὰ θεωρήσω ἐμαυτὴν εὐτυχὴ ἂν σ' ἐπανιδῶ ἐνταῦθα...

Καί, δι' ἐνὸς νεύματος ἡγεμονικοῦ, ἀπεχαιρέτισε τὸν νέον, ὅστις, πλήρης ἔρωτος καὶ ἐλπίδων, ἔτρεξε πρὸς ἀναζήτησιν τοῦ Ζεδᾶν, τὸν ὁποῖον ἀνεῦρε, κατὰ τὴν ὑπόσχασίν του, ἀπέναντι τοῦ Λουβρῶν.

— Λοιπὸν; ἠρώτησε περιέργως ὁ ποιητής.

— Ἐλθέ, φίλε μου, ἀπήντησεν ὁ Ὀλιβιέρος, σύρων αὐτὸν ἐκ τῆς χειρὸς. Θά σοι διηγηθῶ τὰ πάντα... Μάθε ὅμως ἐπὶ τοῦ παρόντος ὅτι εἶμαι ὁ εὐτυχέστερος τῶν ἀνθρώπων!

Ἡ δὲ Ἰσαβέλλα, μόλις ἀπεχαιρέτισε τὸν Ὀλιβιέρον, εἰσῆλθεν εἰς τινὰ αἰθούσαν, τὴν καρδίαν ἔχουσα πλήρη ὀργῆς καὶ ἐκδικήσεως.

— Αἰκατερίνη!... Αἰκατερίνη!... ἐφώνησε μετὰ μανίας.

Ἡ δούκισσα ἐνεφανίσθη.

— Αἰκατερίνη!... ἐπανελάθεν ἀγρίως ἡ βασιλίσσα, νὰ ἔλθῃ ἄμέσως ἐδῶ ὁ ἄρχων Ζιὰκ!...

Κ'

Ἡ συνωμοσία.

Ὁ Καπελούζος ἐνόμιζεν ἐπὶ τέλους ὅτι ἔφθασε πλέον ἡ στιγμή, καθ' ἣν ἔμελλε νὰ ἰδῇ ἐκπληρούμενα τὰ ἀπὸ εἰκοσιν ἤδη ἐτῶν μελετώμενα σχέδιά του.

Ὁ Ἰωάννης ὁ Ἀτρόμητος ἐντὸς ὀλίγου, τῇ φροντίδι αὐτοῦ, θὰ εἰσῆρχετο εἰς Παρισίους, πατῶν ἐπὶ μυριάδας πτωμάτων, καὶ κατ' αὐτὴν ἐκείνην τὴν ἡμέραν ὁ Καπελούζος λαμβάνων ἐκ τῆς χειρὸς τὸν Ὀλιβιέρον θὰ τον ὠδήγει ἐνώπιον τοῦ τροπαιούχου δουκὸς καὶ θὰ τῷ ἔλεγεν· «Γιὲ τοῦ Λουδοβίκου τῆς Αὐρηλίας, ἰδοὺ ἐκεῖνος, ὅστις σὲ κατέστησεν ὀρφανόν!...»

Ἐν κτύπημα ἤρκει ὅπως ἐκδικηθῇ δύο δυστυχεῖς, τὴν Αἰμέττην καὶ τὸν Ὀλιβιέρον. Ἀδιόφορον εἰς αὐτὸν τίνα τὰ ἀποτελέσματα τοῦ πραξικοπήματος τούτου ἤρκει αὐτῷ ν' ἀποθάνῃ πλησίον τοῦ Ὀλιβιέρου. Καὶ ἂν μὲν ἀνδεικνύετο δαφνηφόρος νικητὴς θὰ ἐξηφανίζετο ἀπὸ προσώπου τῆς Γαλλίας, φέρων μεθ' ἑαυτοῦ καὶ τὴν Ζολάνδην, καὶ θὰ μετέβαινε, ὅπως ἀποθάνῃ, εἰς τινὰ μεμακρυσμένην χώραν, ἐνθα ὁ Γεράρδος θὰ ἐλησμόνει τὸν Καπελούζον. Ἐν περιπτώσει δ' ἀποτυχίας, ἡ τύχη τῆς Ζολάνδης ἦτο ἤδη ἀποφασισμένη καὶ ὁ Κορζύ, ὁ πιστὸς βοηθὸς του, εἶχε λάβει τὰς δεούσας ἐπὶ τούτῳ ὁδηγίας. Διὰ τῶν χρημάτων τοῦ Καπελούζου ἀπετελεῖτο μία καλὴ προῖξ διὰ τὴν Ζολάνδην, ἀρκοῦσα ὅπως εἰσέλθῃ εἰς τινὰ μονὴν καὶ διέλθῃ ἐν ἀνέσει τὸν βίον τῆς.

Τὰ πάντα εἶχον προαποφασισθῇ ἐντελῶς.

Ἡ ἡμέρα τοῦ Πάσχα ἐπλησίαζε καὶ οἱ συνωμῶται ἀνέμενον αὐτὴν μετ' ἀγωνίας, ὀρίσαντες τὸπον συναντεύσεως τὴν οἰκίαν τοῦ ἱερέως Ῥενιώ, ἀνδρὸς λίαν διακεκριμένου.

Ἡ οἰκία αὕτη ἔκειτο ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῶν Σιδηρουργῶν. Ὅπως δὲ ἀποφύγῃ τοὺς κατασκόπους τοῦ Τανεγὺ Δουσατέλλου, οἱ συνωμῶται συνεφώνησαν ὥστε, ἀντὶ διὰ τῆς ἐπὶ τῆς ὁδοῦ μεγάλης θύρας νὰ εἰσέρχωνται διὰ τινος μυστικῆς θύρας ἀπὸ τὸ μέρος μεγάλου τινὸς κήπου, πλησίον τῆς ὁποίας ἴστατο ὁ Κορζύ, ἐντεταλμένος ὦν νὰ φονεύσῃ πάντα, ὅστις ἤθελε τολμήσῃ νὰ εἰσέλθῃ χωρὶς νὰ εἴπῃ αὐτῷ τὸ συμπεφωνημένον σύνθημα. Ἐπὶ πλέον δὲ δὲν ἐπετρέπετο εἰς τοὺς συνωμῶτας νὰ εἰσέρχωνται εἰμὴ ἀνὰ εἰς.

Οὕτω ληφθέντων ὅλων τῶν προφυλακτικῶν μέτρων, ὡς πρὸς τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ ἐγχειρήματος, ὁ Καπελούζος καὶ ὁ Βισκονρὲ δὲν ἔπαυον τοῦ νὰ ἐμπνέωσι θάρρος καὶ ἐλπίδας εἰς τὰς καρδίας τῶν κατοίκων τῶν Παρισίων. Πρὸ πάντων δὲ ὁ Βισκονρὲ ἔφθασε μέχρι τοῦ σημείου νὰ βοηθῇ καὶ διὰ χρημάτων καὶ διὰ παντός ἄλλου μέσου ἐκείνους τῶν συνωμοτῶν, οἵτινες εἶχον περισσότερας ἀνάγκας. Οὕτω δὲ τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ Μεγάλου Ἀγίου Γεωργίου, θετὸν εἰς τὴν διάθεσιν αὐτῶν, οὐδέποτε ἦτο κενόν. Ἀκριβῶς τὴν παραμονὴν τοῦ Πάσχα ὁ Καπελούζος, πρὶν ἢ μεταβῇ εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ἱερέως Ῥενιώ, εἰς τὴν ἔμελλε

λὼν νὰ συνέλθωσιν ἅπαντες οἱ συνωμῶται περὶ τὴν μεσημβρίαν, ἀπεφάσισε νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν Ζολάνδην, τὴν ὁποίαν εἶχε λησμονήσῃ ἀπὸ πολλὰς ἡδὴ ἡμέρας.

Ἦτο ἡ ἐννάτη ὥρα τῆς πρωίας.

Ὑπελείποντο αὐτῷ δύο καὶ πλέον ὥραι, ὅπως, ἐν τῇ γαληνιαῇ καὶ ἡρέμῳ ἀτμοσφαιρᾷ, ἥτις περιεκύκλου τὴν Ζολάνδην, λησμονήσῃ πρὸς στιγμὴν τὴν ὑψηλὴν ἄμα καὶ φοβεράν ἀποστολήν, ἣν ἐκλήθη νὰ ἐπιτελέσῃ.

Ὁ Καπελούζος, ὁσάκις ἤρχετο πρὸς ἐπίσκεψιν τῆς Ζολάνδης, ἔφερε πάντοτε πρὸς αὐτὴν μικρὸν τι δῶρον.

Τὴν φορὰν ταύτην ἔφερε πρὸς αὐτὴν ὠραῖον καὶ κομψὸν προσευχητᾶριον, οὗτινος τὰς εἰκόνας εἶχε γράψῃ ὁ περίφημος Νικόλαος Φλαμέρος.

Ὁ Καπελούζος ἠνέφωξεν ἐλαφρῶς τὴν θύραν τοῦ δωματίου τῆς Ζολάνδης καὶ ἐσταμάτησε πρὸς στιγμὴν ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ τῆς θύρας, ὡς εἰ φοβούμενος μὴ ἡ παρουσία του μολύνῃ τὸν ἱερόν ἐκεῖνον βωμόν.

Ἡ Ζολάνδη ἐκοιμᾶτο ἐπὶ τινος ἀνακλίντρου πλησίον τοῦ παραθύρου. Ἡ ταλαίπωρος νέα δὲν εἶχε κοιμηθῇ ἀπὸ τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν συνήντησε τὸν Ὀλιβιέρον.

Ἐφαίνετο ὡχρὰ καὶ ἀδύνατος.

Ὁ Καπελούζος προῦχώρησε μετὰ προφυλάξεως καὶ ἐναπέθηκε τὸ προσευχητᾶριον ἐπὶ τινος τραπέζης.

— Ἰδοὺ τὸ βιβλίον, τὸ ὁποῖον αὕτη τόσαις φοραῖς μοὶ ἐζήτησεν, ἐπιθύρισε θλιβερῶς. Πόσον θὰ χαρῇ νὰ το ἰδῇ ἄμα ἐξυπνήσῃ!... Ἀγαπητῇ μου Ζολάνδη!... Ἀ! ὄχι!... δὲν θέλω νὰ ταραξῶ τὸν ἥσυχον ὕπνον τῆς... τὸν ὕπνον ἐνὸς ἀγγέλου... Αὔριον θὰ τὴν ἐπανιδῶ ἴσως... Ὑγίαινε, Ζολάνδη μου, ὑγίαινε!... Σὲ ἀγαπῶ ἀπὸ καρδίας, ἀγγελέ μου, ἀλλ' ἀλλοίμονον!... χωρὶς ἐλπίδα κάμμιαν!...

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν τὰ χεῖλη τῆς Ζολάνδης διεστάλησαν, χωρὶς ν' ἀνοίξῃ τοὺς ὀφθαλμούς.

Ὁνειρεύετο.

— Λοιπὸν μ' ἀγαπᾷς;... Εἶνε ἀληθὲς τοῦτο;... ἐπιθύρισεν ἡ νέα.

— Θεὸς παντοδύναμε!... ἀνέκραξεν ὁ Καπελούζος ὡχρίστας.

— Ἐγώ, καθὼς βλέπεις, σὲ ἀγαπῶ! ἐξηκολούθησεν ἡ Ζολάνδη.

— Μὲ ποῖον ἄρα γε ὀμιλεῖ; εἶπεν ὁ Καπελούζος τρέμων.

— Ἀ! δὲν πρέπει νὰ μ' ἀπατήσης, φίλε μου... δὲν πρέπει ν' ἀπατήσης τὸν πατέρα μου...

Ὁ Καπελούζος ὠπισθοχώρησεν ἐντρομος.

— Κατάρ! ἀνέκραξε μετ' ἀγρίας φωνῆς, ἥτις ἀφύπνισε τὴν νέαν.

— Εἶσαι σύ, πάτερ μου!... εἶπεν ἐγειρομένη καὶ τρέχουσα πρὸς αὐτόν. Διὰ τί ἔχεις τόσο καιρὸν νὰ μ' ἐπισκεφθῇς;

Καὶ ἡ Ζολάνδη ἔκλινε, κατὰ τὸ σύνθημα, τὸ πρόσωπόν τῆς πρὸς τὸν Καπελούζον, ἵν' ἀσπασθῇ αὐτό.

— Φύγε!... φύγε!... ἀνέκραξεν ἀπωθήσας αὐτήν.

Καὶ ἐρρίφθη ἐπὶ τινος ἔδρας, ὡγρὸς καὶ

ἀσθμαίνων ὡς ἐκ μακρᾶς ὁδοιπορίας, κρύψας τὸ πρόσωπον εἰς τὰς χεῖράς του.

— "ὦ! Θεέ μου!... Θεέ μου!... εἶπε μετὰ φωνῆς ἀδυνατου καὶ τρεμούσης.

— Τί ἔχεις, πάτερ μου;... διατί με ἀπωθεῖς;... Τί ἐπραξα;...

— Τίποτε, Ζολάνδη μου, εἶπεν ὁ Καπελούζος, φέρων τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ μετώπου του, τίποτε.

— Τῇ ἀληθείᾳ, πάτερ μου, σὲ φοβοῦμαι! ἐπανελάθεν ἡ Ζολάνδη ἔντρομος, παρατηρήσασα τὴν ὠχρότητα τοῦ προσώπου του.

— "ὦ! ὑπετονθόρυσεν, ὁ Καπελούζος, μ' ἠπάτησεν ὁ Κορζύ!... Κῆποιος ἦλθεν ἐδῶ μέσᾳ... κῆποιος τῇ ὠμίλησεν...

— Πάτερ μου, πάτερ μου!...

— Τίς οἶδεν;... ἐξηκολούθησεν, εἰμπορεῖ νὰ ἦτο καὶ ὄνειρον ἀπλοῦν!...

Εἰς τὴν ιδέαν ταύτην ὁ δυστυχὴς Καπελούζος ἐφάνη μᾶλλον γαλήνιος.

Ἡ Ζολάνδη διέμενε σιωπηλὴ καὶ τεταραγμένη.

— Ναί... ἐπανελάθεν ἡδέως ὁ Καπελούζος, πιθανόν νὰ ἦνε αὐτό... Συγχώρησόν μοι, Ζολάνδη... Βλέπεις; εἶμαι τρελλός... ἐνόμισα ὅτι δὲν ἡγάπας ἐμέ... μόνον.

Ἡ νέα προσήλωσε τὸ βλέμμα ἐπ' αὐτοῦ.

— Εἰπέ μοι ὅτι ἠπατήθην, Ζολάνδη, εἰπέ το... βεβαίωσέ το!...

— Ἐγώ; νὰ μὴ σε ἀγαπῶ;

— Ναί, καὶ τοῦτο μοι ἐπροξένησε τόσον κακόν... Ἀλλά... ἠπατήθην... δὲν εἶνε ἀληθές;

— "ὦ; ναι!

— Εἶνε ἀληθὲς λοιπόν;

— Σοὶ ὀρκίζομαι.

— Ἀχ! ἂν δὲν μὲ ἡγάπας, θ' ἀπέθνησκον, Ζολάνδη μου!... Συγχώρησόν μοι... ἄς μὴ ὁμιλῶμεν πλέον δι' αὐτό... ποτέ! ἀκούεις;... ποτέ!... Μίαν φορὰν μ' ἐζήτησας ἐν προσευχητάριον με εἰκόνας τοῦ Νικολάου Φλαμέρου...

— Μοῦ τὸ ἔφερες; ἠρώτησε περιχαρὴς ἡ Ζολάνδη.

— Ἰδοὺ το.

— Ἀχ! πόσον εἶσαι καλός!

Καὶ ἡ Ζολάνδη ἠνέφξε μετὰ ζωηρότητος τὸ πολυτίμον βιβλίον.

— Ἀς τὸ ἰδωμεν!... Ἀ! πόσον εἶνε ὠραῖον!... Ἰδοὺ ὁ Ἰησοῦς Χριστός... ἡ Παναγία... Κύτταξε, πάτερ μου... ἐπειτα οἱ Προφῆται... ὁ βασιλεὺς Δαυὶδ... ὁ ἄγιος Γεώργιος... ὁ ἀρχάγγελος Μιχαήλ...

Καὶ ἐσταμάτησεν ἐκθαμβος, παρατηρήσασα τὴν εἰκόνα ταύτην μετὰ προσοχῆς.

— Πόσον ὁμοιάζει μ' αὐτόν! ἐσκέφθη.

Ὁ Καπελούζος, νομίσας ὅτι ἠπατήθη πρὸς στιγμὴν, παρετήρει αὐτὴν ἐξαλλος ἐκ χαρᾶς.

— Φκίνεται, εἶπεν ἐπὶ τέλους, ὅτι ὁ περίφημος Φλαμέρος ἐπέτυχε τὰς εἰκόνας θαυμασίως.

— Ναί, πραγματικῶς, ὑπέλαθεν ἄλλοφρονόσα ἡ νέκ... εἶνε ἐξαίρετον δῶρον... σ' εὐχαριστῶ, πάτερ μου.

Ὁ Καπελούζος, ἀφωσιωμένος εἰς τὰς σκέψεις του, δὲν παρετήρησε τὴν μεταβολὴν τῆς φυσιογνωμίας τῆς Ζολάνδης.

"Ἄλλως; τε, παποιδῶς ἀφ' ἐνὸς εἰς τὴν εἰλικρίνειαν καὶ τὴν πίστιν τοῦ Κορζύ, ἀφ' ἐτέρου δὲ εἰς τὴν μοναξίαν τῆς Ζολάνδης, ἐπανελάβε τὴν προτέραν γαλήνην του καὶ, ὡς ὄνειρον, διελύθησαν οἱ φόβοι, οἵτινες εἶχον καταλάβει τὴν καρδίαν του.

"Ἐπεται συνέχεια.

Η ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον.

— Μεγαλειότατε, εἶπεν ὁ Φραγκίσκος, ἀτελῶς πλανώμενος ὡς πρὸς τὴν ἔννοιαν τῶν λόγων τοῦ ἀδελφοῦ του, μεγαλύνετε τὴν ἀξίαν τοῦ ἐξαδελφου σας· ἐκεῖνη ἡ ἰδέα περιῆλθεν ἐν αὐτῷ εἰς κληρονομίαν, ἕτερος δὲ τις ἀνὴρ ἐβόηθησεν αὐτὸν μεγάλην εἰς τὴν καλλιέργειαν ἐκείνην τῆς κληρονομίας.

— Ὁ ἀδελφός του ὁ Καρδινάλιος, αἶ;

— Ἀναμφιβόλως ἐνησχολήθη καὶ αὐτός, ἀλλ' οὐχὶ κυρίως αὐτός.

— Τότε, λοιπόν, ὁ Μεγιέν;

— "ὦ! Μεγαλειότατε, εἶπεν ὁ δούξ, τῷ περιποιεῖτο μεγάλην τιμὴν.

— Εἶναι ἀληθές. Πῶς νὰ ὑποθέσῃ τις, ὅτι τοιοῦτος σφαγεὺς ἡδύνατο νὰ συλλάβῃ πολιτικὴν ιδέαν. Ἀλλὰ πρὸς τινα ὀφείλω νὰ εὐγνωμονῶ διὰ τὴν πρὸς τὸν ἐξαδελφόν μου βοήθειάν του, Φραγκίσκε;

— Πρὸς ἐμέ. Μεγαλειότατε, εἶπεν ὁ δούξ.

— Πρὸς ὑμᾶς! εἶπεν ὁ Ἑρρίκος, ὥσπερ διατελὼν εἰς τὸν ὑψίστον βαθμὸν τῆς ἐκπλήξεως.

Ὁ Σχικὼ ἠνέφξεν αὐθις τὸν ἕτερον τῶν ὀφθαλμῶν.

Ὁ δούξ προσέκλινε.

— Πῶς! ἐξηκολούθησεν ὁ Ἑρρίκος, ἐνῷ ἔβλεπον πάντας ἐξηγειμένους, κατ' ἐμοῦ, τοὺς μὲν ἱεροκήρυκας κατὰ τῶν ἐλαττωμάτων μου, τοὺς δὲ ποιητὰς καὶ στυρογράφους κατὰ τῶν γελωτῶν ἀδυναμιῶν μου καὶ τοὺς δημοσιολόγους κατὰ τῶν ἐν τῇ πολιτικῇ σφαλμάτων μου· ἐνῷ οἱ φίλοι μου ἐγέλων ἐπὶ τῇ ἀδυναμίᾳ μου· ἐνῷ ἡ θέσις μου εἶχε καταστῇ τόσον κρίσιμος, ὥστε ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν καθιστάμην ἰσχυρότερος καὶ αἱ τρίχεις τῆς κεφαλῆς μου ἐλευκαίνοντο, τοιαύτη ιδέα ἐπῆλθεν εἰς ὑμᾶς, Φραγκίσκε, τὸν ὁποῖον, ὀφείλω νὰ το ὁμολογήσω—ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἀσθενὴς καὶ οἱ βασιλεῖς εἶναι τυφλοί—τὸν ὁποῖον δὲν ἐθεώρουν πάντοτε φίλον μου;

Ἀ! Φραγκίσκε, πόσον εἶμαι ἔνοχος!

Ὁ Ἑρρίκος, ταῦτα λέγων συγκεκινημένος, ἔτεινεν τὴν δεξιάν πρὸς τὸν ἀδελφόν του.

Ὁ δὲ Σχικὼ ἠνέφξεν ἀμφοτέρους τοὺς ὀφθαλμούς.

— Ἀλλά, ἐξηκολούθησεν ὁ Ἑρρίκος, ἡ ιδέα εἶναι ἐξοχος. Ἐνῷ δὲ δύναμαι νὰ εἰσπράξω φόρους ἢ νὰ στρατολογήσω, χωρὶς νὰ προκαλέσω τὴν κοινὴν κατακραυγὴν, νὰ περιπατήσω, νὰ κοιμηθῶ ἢ ν' ἀγαπήσω, χωρὶς νὰ προκαλέσω τὸν γέλωτα, ἰδοὺ ὅτι ἡ ιδέα τοῦ κυρίου Γκιζην ἡ μᾶλλον ἡ ὑμετέρα, ἀδελφέ μου, μοὶ παρέχει

ἐνταυτῷ στρατόν, χρήματα, φίλους καὶ ἀνάπαυσιν. Ἀλλ' ὅπως αὕτη ἡ ἀνάπαυσις διαρκέσῃ, ἐν τι εἶναι ἀναγκαῖον.

— Τί;

— Ὁ ἐξαδελφός μου ἐλάλησε πρὸ μικροῦ περὶ ἀρχηγοῦ τούτου τοῦ μεγάλου κινήματος.

— Ναί, ἀναμφιβόλως.

— Ἐννοεῖτε καλῶς, Φραγκίσκε, ὅτι τοιοῦτος ἀρχηγὸς δὲν δύναται νὰ ἦναι τις τῶν εὐνοουμένων μου, τῶν ὁποίων οὐδεὶς ἔχει τὴν πρὸς τοιαύτην μεγάλην ἐπιχειρήσιν ἀνγκαίαν κεφαλὴν καὶ καρδίαν. Ὁ Κουέλος εἶναι ἀνδρεῖος, ἀλλὰ περὶ μόνων τῶν ἐρώτων του ἀσχολεῖται. Ὁ Μωζιρόν ἐπίσης εἶναι ἀνδρεῖος, ἀλλ' ὁ κενόδοξος δὲν μεριμνᾷ ἢ περὶ τοῦ στολισμοῦ του. Ὁ Σχομβέργ εἶναι ἀνδρεῖος, ἀλλὰ δὲν ἔχει ἐμβριθὲς πνεῦμα, ὡς αὐτοὶ οἱ στενωτέρω φίλοι του ἀναγκάζονται νὰ ὁμολογῶσι. Καὶ ὁ δ' Ἐπερών εἶναι ἀνδρεῖος, ἀλλ' εἶναι ὑποκριτής, εἰς τὸν ὁποῖον οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν θὰ ἐνεπιστευόμην, εἰ καὶ τῷ προσμειδῶ. Γινώσκετε ὅμως, Φραγκίσκε, ὅτι τὸ ὑποκρίνεσθαι ἀκαταπαύστως εἶναι ἐκ τῶν βραχυτέρων ἔργων τῶν βασιλέων, ἐπομένως, ὅσας δύνάμει νὰ λαλῶ ἀνυποκρίτως, ὡς κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην, ἀναπνέω.

Ὁ Σχικὼ ἐπανεκλείσεν ἀμφοτέρους τοὺς ὀφθαλμούς.

— Λοιπόν, ἔλεγον, ἐξηκολούθησεν ὁ Ἑρρίκος, ὅτι ἐὰν ὁ ἐξαδελφός μου Γκιζην συνέλαβε τὴν ιδέαν, εἰς τῆς ὁποίας τὴν ἀνάπτυξιν τόσον ἐνεργῶς συμμετέσχετε, Φραγκίσκε, αὐτῷ προσήκει ν' ἀνατεθῇ τὸ ἔργον τῆς πραγματοποιήσεως αὐτῆς.

— Τί λέγετε, Μεγαλειότατε; ἀνεφώνησεν ὁ Φραγκίσκος, ἀσθμαίνων ἐκ τῆς ταραχῆς.

"Ἐπεται συνέχεια.

Δμλ.

ΔΕΥΚΗ ΛΟΡΖΥ

[Διήγημα ἐκ τῶν τοῦ Αἰμυλίου Σουβέστρ].

Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον.

Γ'.

Ὁ ἥλιος ἐξῆλθεν οἰνοῖ ἐσβεσμένη πυρὰ ἀπὸ τῶν ὑγρῶν νεφελῶν τοῦ Δεκεμβρίου, πεπηγυῖα βροχὴ ἐπιπτεν ἀθροῦδας, ἡ δὲ ἐξοχὴ συνεχέστο μετὰ τοῦ ὀρίζοντος διὰ τῆς πρωϊνῆς οὐμίχλης.

Μακρόθεν διεκρίνοντο, μεταξὺ τῶν ἐκ πευκῶν δασῶν, χωρία κατὰ τὸ ἥμισυ ἤδη βεδυθισμένα ἐν τῷ ὕδατι, καὶ οἱ δρόμοι οἵτινες ἐφάνιντο ὅτι ἐβυθίζοντο ἐκ τῆς πάντοτε αὐξανομένης πλημμύρας. Εἰς τὸ ἄκρον τῆς πεδιάδος λέμβοι τινὲς ἐφαίνοντο ἐνίοτε ὀλισθαίνοντες διὰ μέσου τοῦ φυλλώματος τῶν σημουδῶν. Πλησίον ὅμως τοῦ ποταμοῦ δὲν παρετηροῦντο οὔτε λέμβοι, οὔτε οἰκίαι, οὔτε φυλλώματα, διότι τὰ πάντα κατεχώθησαν ὑπὸ τῆς πλημμύρας, καὶ τὸ φρούριον Κανζῶφ ὕψους, ἐν τῷ μέσῳ τῆς πλημμύρας ταύτης, τὰ ὀχυρώματα του.

Αἰφνης παρὰθυρον πυργίσκου τινὸς ἠνεώχθη καὶ ἡ Δευκὴ ἐφάνη.